

THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 70

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 03/08/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hai ngày nay, ở Mỹ và Úc có đồng tu gọi điện thoại hỏi tôi, khi tai nạn này đến chúng ta phải ứng phó như thế nào? Mọi người đều biết, thiên văn và hiện tượng tinh tú nói cho chúng ta biết, năm nay vào ngày 18 tháng 8 này, tinh cầu của thái dương hệ, lấy trái đất làm trung tâm, sẽ xếp thành hình chữ thập, từ trường của toàn bộ thái dương hệ này sinh ra một sự thay đổi rất lớn; năm tới, vào tháng 5 năm 2000, hành tinh của thái dương hệ lại xếp thành một đường thẳng. Hai loại hiện tượng tinh tú này thật sự đã đem đến sự hoang mang cho rất nhiều người. Nhà thiên văn học, nhà khoa học đều cảnh cáo chúng ta, loại từ trường này cũng chính là lực hút tinh cầu không tầm thường, đối với địa cầu sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn; đối với sinh vật trên trái đất, thậm chí là sinh vật trên những tinh cầu khác cũng đều sinh ra ảnh hưởng nghiêm trọng, chúng ta cần phải đề cao cảnh giác. Các nhà khoa học cũng chỉ có thể nói đến đây là dừng, bởi vì đạo lý sâu xa như vậy ở trong đây rốt cuộc không có người nào có thể lý giải.

Nói đến chỗ này, chúng ta lại liên tưởng về 3.000 năm trước, Ấn Độ cổ có thể nói là tôn giáo đã phát triển đến đỉnh cao tương đối. Họ dùng phương pháp thiên định đã đột phá được các tầng không gian và thời gian, quan sát được hiện tượng của lực đạo luân hồi, nhưng mà vẫn không biết lực đạo luân hồi tại sao mà có, cho nên họ muốn đột phá vấn đề này, muốn giải quyết vấn đề này nhưng đành phải bó tay. Ở trong tình hình như vậy, Thích-ca Mâu-ni Phật xuất hiện ở thế gian, tình hình này chính là chúng sanh có cảm, cho nên chư Phật Bồ-tát vĩnh viễn là người bị động, các ngài không phải chủ động, điểm này chúng ta cần phải biết. Chúng sanh có cảm, Phật liền có ứng. Tại sao nói Phật không chủ động? Nếu như Phật muốn chủ động thì ngài là phàm phu, ngài không phải là Phật. Chủ động là hữu tâm, bị động là vô tâm, vô tâm mới năng ứng, hữu tâm năng cảm, chúng ta cảm động các ngài. Phật Bồ-tát xuất hiện ở thế gian, các ngài đến để làm gì? Chính là giúp chúng ta giải quyết vấn đề này, nói cho chúng ta biết vì sao có những hiện tượng này, nguồn gốc của hiện tượng vì sao có thay đổi. Cho nên

những sự việc này cũng giúp chúng ta giải quyết những hiện tượng tinh tú ở trong vũ trụ hiện nay, cho đến các loại ảnh hưởng đối với sinh vật trên tinh cầu đều ở trong phạm vi của kinh Phật.

Nhà tiên tri phương Tây nói rất hay. Hôm qua, thầy Ngô Hoằng chuyển cho tôi một văn kiện về tin tức liên quan tới những lời tiên đoán này. Một điều cuối cùng, có người hỏi những nhà tiên tri này: “Sự biến động của địa cầu đem đến cho chúng ta món quà như thế nào?” Họ trả lời rất hay: “Là thức tỉnh lớn cho chính chúng ta.” Đây là câu trả lời trí tuệ, câu trả lời tuyệt vời. Thế nhưng họ chỉ nói là đại thức tỉnh, còn như thế nào mới được xem là đại thức tỉnh thì họ không nói ra. Chúng ta hiện nay có phải đã đại thức tỉnh hay chưa? Vẫn chưa! Người chân thật đại thức tỉnh là Phật Bồ-tát, đã triệt để hiểu rõ chân tướng vũ trụ nhân sinh, nâng cao cảnh giới của mình, đó mới xem là đại thức tỉnh chân thật. Bằng không mà nói thì vẫn phải tùy nghiệp lưu chuyển, đó không phải là đại thức tỉnh.

Câu trả lời này của họ, chúng ta nghe xong thấy rất có lợi ích. Mấy ngày trước, chúng ta giảng Cảm Ứng Thiên đến đoạn: *“Nên thương xót trước việc ác của người, vui mừng với việc thiện của người. Giúp người lúc khẩn cấp, cứu người khi nguy nan.”* Hiện nay hung tai, nguy cấp đã đạt đến cực điểm rồi, tai nạn của toàn thế giới, chúng ta làm sao cứu, làm sao giúp đỡ? Chỉ có đại thức tỉnh thật sự, không những bản thân được độ, hơn nữa cũng giúp đỡ được rất nhiều chúng sanh khổ nạn này. Trước đây, tôi đã từng nói qua nhiều lần, chúng ta mặc dù không có năng lực hóa giải kiếp nạn này, đích thực là không có năng lực này. Tại sao vậy? Đây là điều mà tất cả chúng sanh tạo ác của thế giới này, của thời kỳ này chiêu cảm lấy, cộng nghiệp cảm nên, cho nên chúng ta đâu có năng lực để hóa giải. Thế nhưng tận hết sức lực của bản thân chúng ta, đem mức độ của tai nạn này giảm nhẹ một chút, giảm chậm một chút, thời gian rút ngắn một chút, điều này khẳng định có thể làm được. Có thể làm được điểm này là đã giúp ích được rất lớn rồi.

Phải làm như thế nào? Nhà Phật dạy học có ba mục tiêu, mục tiêu cuối cùng là chuyển phàm thành thánh. Nếu như chúng ta không thể ở trong thời kỳ này, trong thời gian rất ngắn chuyển phàm thành thánh thì tâm nguyện này của chúng ta cũng sẽ tan vỡ. Có thể chuyển phàm thành thánh hay không? Đáp án là khẳng định, phàm thánh chỉ ở trong khoảng một niệm. Sao gọi là phàm? Khởi tâm động niệm tự tư tự lợi là phàm. Sao gọi là thánh? Khởi tâm động niệm vì tất cả chúng sanh, tuyệt đối không xen tạp mấy may lợi hại, được mất của mình ở trong đó, đây chính là thánh. Hay nói cách khác, chuyển phàm thành thánh là triệt

để phụng hiến, dâng hiến tính mạng, gia đình, mọi thứ không tiếc, vì tất cả chúng sanh khổ nạn mà phục vụ thì người này chính là Phật, người này chính là Bồ-tát. Đại thức tỉnh là nói sự việc này, biết bao nhiêu năm qua, chúng tôi từng giây từng phút nhắc nhở các đồng học, chúng ta nhất định phải nắm chắc lấy cương lĩnh chỉ dạy của Phật-đà, nắm lấy nguyên tắc học tập là “chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”, chúng ta phải dụng tâm như vậy, đại thức tỉnh chính là chuyển biến lớn. Trước đây, chúng ta tu học xử sự đối người tiếp vật, tâm không chân, không thành; bắt đầu từ hôm nay, buông xuống hết thấy giả dối, chúng ta dùng tâm chân thành để sống, dùng tâm chân thành để xử sự đối người tiếp vật, đây chính là bạn thức tỉnh rồi. Tâm địa chân thành nhất định thanh tịnh. Thanh tịnh thì chắc chắn không bị ô nhiễm nữa, cái gì là ô nhiễm? Người hiện nay gọi là mê hoặc, mê hoặc của ngũ dục lục trần: tài, sắc, danh, thực, thù, chúng ta đem chúng buông xả hết, nhất định không bị mê hoặc nữa, tâm thanh tịnh hiện tiền; thanh tịnh chính là chân thành, chân thành chính là thanh tịnh.

Từ vô thủy kiếp đến nay chúng ta đều là cống cao ngã mạn, tự cho là đúng. Ngày nay chúng ta đem quan niệm sai lầm này triệt để buông xả, biết sanh - Phật bình đẳng, vạn pháp bình đẳng, cống cao ngã mạn phải đoạn được thật sạch sẽ, phải tu khiêm tốn, phải biết khiêm nhường. Ở phần trước tôi đã từng nói qua với quý vị về “lễ nhường, nhẫn nhường, khiêm nhường”, tu tâm bình đẳng của chúng ta, bỏ đi thành kiến của mình, bỏ đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của mình. Hoàn toàn thuận theo lời dạy của Phật-đà, thuận theo Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, y giáo phụng hành, đây là chánh giác, đây là thật sự có trí tuệ. Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm nếu như trái với lời dạy của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên và Phật Bồ-tát là chúng ta đã mê hoặc, là chúng ta điên đảo rồi. Xưa kia niệm niệm vì bản thân, niệm niệm vì gia đình, niệm niệm vì đoàn thể nhỏ của mình, hiện nay chúng ta đem cái tâm này sửa trở lại, chúng ta phải yêu người thế gian giống như thượng đế vậy, phải đại từ đại bi giống như Phật Bồ-tát vậy, yêu tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới, khẳng định tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới chính là mình. Trong kinh Đại thừa thường nói “mười phương ba đời Phật cùng chung một pháp thân”, đây là đem tâm của chúng ta triệt để chuyển đổi trở lại 180 độ, đây gọi là đại thức tỉnh; bạn vừa chuyển biến như vậy thì liền siêu phàm nhập thánh, không còn là phàm phu. Lấy tâm từ bi mà luận, bạn chính là Bồ-tát Quán Thế Âm; lấy chánh giác mà luận, bạn chính là Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi; lấy tâm thanh tịnh bình đẳng mà luận, bạn là Bồ-tát Phổ Hiền; lấy chân thành mà luận, bạn là Bồ-tát Địa Tạng, bạn đã siêu phàm nhập thánh.

Cho nên, làm phàm phu hay làm Phật Bồ-tát hoàn toàn ở chính mình, không ở người khác; bạn chuyển lại được, bạn chính là Phật Bồ-tát, kiếp nạn này liền hóa giải, điều mà trong Bạch Y Thần Chú nói là “hết thấy tai ương hóa thành bụi”, chỉ cần ý niệm của bạn thật sự chuyển trở lại thì hóa giải ngay. Nơi mà Phật Bồ-tát ở là nơi có phước, chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ, ở nơi này dù cho có tai nạn nhưng tai nạn sẽ giảm nhẹ.

Cho nên tôi nói, chúng ta sinh vào thời đại này không thể nói không tốt, đối với người tu hành mà nói là tăng thượng duyên rất tốt, tại sao vậy? Không dám giải đãi, không dám trì hoãn nữa, thật sự là tranh thủ từng giây từng phút, nhanh chóng nâng mình lên đến pháp thân đại sĩ. Tâm chuyển biến rồi thì hành vi của chúng ta liền chuyển biến, hành vi nhất định là nhìn thấu, buông xuống. Nhìn thấu là đối với tất cả lý sự, nhân quả thế xuất thế gian đều sáng tỏ, không học nhưng sáng tỏ, kinh giáo bày ngay trước mặt liền thông đạt, từng câu từng chữ vô lượng nghĩa. Tại sao bạn không thấy ra vậy? Tâm của bạn chưa có chuyển đổi trở lại, hành vi của bạn chưa có chuyển đổi trở lại, tâm hạnh chuyển đổi trở lại thì khó khăn gì cũng không có, đều hóa giải hết. Những lời dạy mà chư Phật Bồ-tát, bậc thánh hiền nói ra đều là lưu lộ của tự tánh. Cái gì là tự tánh? Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi là tự tánh. Mau chóng học, mau chóng chuyển cảnh giới, vẫn còn kịp! Sau khi nhìn thấu rồi thì nhất định buông xuống. Buông xuống cái gì? Buông xuống vọng tưởng, buông xuống phân biệt, buông xuống chấp trước. Đã buông xuống vạn duyên, chỉ có một tâm vì nhân dân phục vụ, vì xã hội phục vụ, vì quốc gia phục vụ, vì thế giới phục vụ, vì tất cả chúng sanh trong pháp giới phục vụ. Người này liền gọi là Phật, liền gọi là Bồ-tát, đời sống của mình tự tại tùy duyên, người không tự tại là do bạn không buông xuống, bạn triệt để buông xuống thì bạn liền được đại tự tại, đến lúc đó không phải là thân nghiệp báo.

Chúng ta đến thế gian này là do nghiệp báo mà đến, không sai, là phàm phu, hiện nay chúng ta gặp được Phật pháp, chúng ta gặp được cơ duyên này, làm một cuộc thay đổi to lớn, triệt để sám hối, quay đầu 180 độ, chuyển phàm thành thánh. Cho nên không có khác gì so với chư Phật Bồ-tát thị hiện ở nhân gian, tất cả chư Phật Như Lai đến nhân gian là đến thị hiện, cần dùng thân gì để độ thì hiện thân ấy. Chư Phật Bồ-tát hóa hiện ở thế gian, đời sống của các ngài là tùy duyên, không phải phan duyên; phan duyên là trong tâm có chủ ý, ta phải làm sao, làm sao, làm sao, đó là phan duyên. Phật Bồ-tát không có loại ý nghĩ, ý niệm này, hoàn cảnh sống, hoàn cảnh gì cũng tốt, đều hoan hỷ, mảy may chấp trước đều

không có. Người thế gian nói cái này tốt, thì rất tốt; người thế gian nói cái này không tốt, thì cũng rất tốt, mọi thứ đều tốt, không có gì không tốt, họ được tự tại. Người thế gian có phân biệt, có chấp trước thì chắc chắn không tự tại, rời khỏi tất cả phân biệt, chấp trước liền được đại tự tại. Đây là nói người phá mê khai ngộ, người chuyển phàm thành thánh, đời sống tinh thần vật chất của họ tự tại tùy duyên, đây mới là hạnh phúc mỹ mãn thật sự. Người thế gian không hiểu, chúng ta rõ ràng, chúng ta nhất định phải mau chóng chuyển đổi lại.

Cuối cùng, bắt luận vào lúc nào, bắt kể ở trong hoàn cảnh nào, tuyệt đối không quên “A-di-đà Phật.” Chúng ta ở trong đời sống, ở trong công việc, ở trong tất cả sự giao tiếp đều tích lũy công đức. Lời nói này phần trước đã nói qua, ở chỗ này không nói tỉ mỉ nữa, đem công đức này hồi hướng cầu sanh Tịnh độ. Mọi lúc mọi nơi chúng ta đều có mối liên hệ mật thiết với A-di-đà Phật, mọi lúc mọi nơi đều có thể vãng sanh, tự tại vãng sanh. Bạn nói đây há chẳng phải đại viên mãn mà nhà Phật thường nói hay sao? Đại viên mãn là ở ngay trong một đời này chúng ta thành tựu, là viên mãn ngay trong thời gian ngắn ngủi này, cho nên tâm tình chúng ta thanh tịnh vô cùng, hỷ lạc vô cùng. Toàn tâm toàn lực vì những chúng sanh khổ nạn làm ra công hiến lớn nhất của chúng ta, đây chính là giữ tâm Bồ-đề, hành Bồ-tát đạo, thật sự là hóa giải hung tai, cứu khổ cứu nạn, đây mới được gọi là đại thức tỉnh của chính mình. Nhà tiên tri phương Tây chỉ nói đề mục như vậy, chưa có nói rõ tường tận, tôi đã làm một chú giải cho mọi người. Cho nên kiếp nạn này chúng ta biết là có, nhưng mà chúng ta nhất định không sợ hãi, không hoang mang lo sợ; hơn nữa ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này quyết định nâng cao chính mình lên, nâng cao lên vĩnh viễn, quyết định không đọa lạc nữa, đây là đại viên mãn đích thực.

Chư vị đồng học, chào mọi người. Lần trước tôi đã giảng đến đoạn thứ 27 của Cảm Ứng Thiên: “*Bất chương nhân đoản, bất huyễn kỹ trường.*” (Không phô bày yếu kém của người, không khoe khoang cái hay của mình.) Phần trước đã từng nói qua, hai câu này vừa xem qua thì cảm thấy là lời nói tầm thường, nhưng trên thực tế có quan hệ cực lớn đối với làm người, tu dưỡng của mỗi cá nhân chúng ta. Lỗi lầm lớn nhất của cả đời một người chính là thích phê bình người khác, thích công kích chỗ yếu kém của người khác, sự việc này là tổn âm đức nhất. Khi tạo tác chỉ biết nghĩ đến khoái ý nhất thời, không hề nghĩ đến quả báo thâm trầm về sau. Trong kinh Địa Tạng nói là “địa ngục kéo lưỡi”, “địa ngục vạc lửa” đều là do loại nghiệp báo này hiện ra. Vào thời xưa nhân tâm thuần phác, thông thường đều có giáo dục. Người hiện nay đáng thương, không có người dạy,

thuận theo tập khí phiền não của mình, lại nhìn thấy phong khí xã hội bên ngoài; trong có nhân ác, ngoài có duyên ác, do đó tạo loại tội nghiệp này đầy rẫy khắp nơi, đây là điều đáng để chúng ta cảnh giác. Bản thân nếu như có thì nhất định phải triệt để sửa lỗi, lỗi lầm này nếu không thể sửa đổi trở lại thì niệm Phật cũng không thể vắng sanh Tịnh độ. Chúng ta nhất định phải nhớ kỹ, Phật giới thiệu Tịnh độ cho chúng ta, nói rất rõ ràng, rất tường tận rằng thế giới Tây Phương đều là “những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”, tuyệt đối không cho phép người có tâm hạnh bất thiện đến nơi đó quấy nhiễu hoàn cảnh sống của người ta, cho nên người như vậy nhất định không thể vắng sanh, chúng ta muôn vàn phải nhớ kỹ.

Trong chú giải trích dẫn rất nhiều thí dụ, xem thử người xưa hàm dưỡng như thế nào, chúng ta phải noi theo, phải học tập. Những ví dụ mà chỗ này liệt kê ra, những người thời xưa này chúng ta đều đọc qua ở trong sử truyện, ở trong cổ văn, đều khá quen thuộc; như Hàn Kỳ, Vương Tổ, Văn Trung Minh đời Tống, đây đều là người có học, có thể độ lượng, bao dung. Người có lỗi lầm nhỏ, nói thật ra cổ nhân nói rất hay: “Người không phải thánh hiền, ai mà không có lỗi.” Người có lỗi lầm nhỏ, thôi phòng thêm trở thành lỗi lầm lớn, đoạn đi mất tiền đồ cả đời của người ta, nhân quả phải gánh này rất nặng. Người bị hại, nếu trong tâm họ không phục, hay nói cách khác, họ quyết định sẽ trả thù. Sự trả thù này nếu không ở đời này thì ở đời sau, hoặc là đời sau nữa, oan oan tương báo không bao giờ dứt.

Vào thời xưa, đồng học, bạn bè khi nhìn thấy có lỗi lầm thì khuyên nhủ. Khuyên nhủ vào lúc nào? Khi không có người thứ ba nhìn thấy. Bạn nói xem, tình người này nồng hậu biết bao! Nhắc nhở họ, khuyên nhủ họ, khuyên nhủ hai lần, ba lần mà vẫn không sửa, ở trong Phật pháp gọi là “mặc tử”, mặc tử là không để ý đến họ. Chúng ta thấy Thích-ca Mâu-ni Phật ở trong một đời, học trò theo ngài không ít, trong kinh điển ghi chép 1.255 người, một đoàn thể tương đối lớn. Đoàn thể này, chúng ta xem thấy trong kinh không có sự tổ chức hiện đại hóa, tại sao nhiều người như thế mà sinh hoạt có quy luật như vậy, nghiêm chỉnh như vậy? Đạo lý ở chỗ nào? Mỗi người đều tuân thủ “lục hòa kính”, mỗi người đều tu “ngũ giới thập thiện”, dù cho có lỗi lầm, mỗi ngày nghe Phật giảng kinh thuyết pháp, tự mình biết sửa đổi, sám hối. Chúng ta không hề nghe nói Thích-ca Mâu-ni Phật xử phạt một học trò nào, không hề nghe nói Thích-ca Mâu-ni Phật khai trừ một học trò nào, đây là mô phạm của chúng ta, chúng ta ngày nay không làm được, muốn học cũng không học được. Cho nên xem từ trong kinh điển ghi

chép, Thích-ca Mâu-ni Phật làm người làm được viên mãn biết bao, đây là ngài hiện thân thuyết pháp, chỉ dạy chúng ta trong một đời xử sự đối người tiếp vật không có mảy may khuyết điểm nhỏ. Đây mới chân thật biểu hiện ra trí tuệ cứu cánh viên mãn.

Câu phía dưới là “bất huyễn kỹ trường”. Bản thân có sở trường, có ưu điểm, người hiện nay nói là “đáng được kiêu ngạo”, đáng được kiêu ngạo là khoe khoang sở trường của mình, chút sở trường đó của bản thân bạn lập tức sẽ báo hết, sẽ không còn nữa. Cho nên ưu điểm của mình phải giấu kín, ẩn giấu tài năng, đây là cổ thánh tiên hiền dạy chúng ta; khuyết điểm của mình cần phải phơi bày, ưu điểm của mình cần phải ẩn giấu, tích âm đức. Hành thiện là bổn phận của mình, có gì đáng để khoe khoang? Nhất là công việc trong bổn phận của mình, công việc của bổn phận thì cần phải làm tốt, tận tâm tận lực mà làm, đây là bổn phận; nếu làm không tốt là có lỗi. Không có gì đáng để khoe khoang! Công việc thuộc bổn phận có thể làm tốt, đây chính là đại thiện, thật sự có thể làm tốt, muốn chu đáo mọi mặt thì tương đối không dễ dàng. Nếu không có trí tuệ, không có học vấn, bạn sẽ không có phương tiện thiện xảo. Người thế gian, có người nào không muốn làm tốt công việc bổn phận của mình? Tại vì sao làm không tốt? Tại vì sao lại rơi vào cảnh tội lỗi đây mình, nguyên nhân này ở đâu? Chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ.

Nói tóm lại một câu, lỗi do không học, đã không học mà lại tự cho là đúng, cho nên khi đụng chuyện sẽ tạo ra rất nhiều sai lầm. Việc thế gian còn như vậy, việc lớn xuất thế gian càng khó hơn! Cho nên phạm là việc gì, chính mình nhất định phải nghĩ thử xem trí tuệ, năng lực của mình, những việc này ta có thể làm được hay không, có thể làm viên mãn hay không, có thể lợi ích đại chúng xã hội hay không? Nếu như không thể thì ta không dám tiếp nhận. Có trí tuệ này, có năng lực này, lại có cơ hội này, điều mà người xưa gọi là “gặp việc nhân nghĩa không nhường”, ta cần phải làm, ta không làm thì sẽ không có người làm. Không có trí tuệ, không có năng lực, không có cơ duyên này thì không nên cưỡng cầu để làm; cưỡng cầu đi làm, đó chính là điều mà trong kinh Địa Tạng nói là “khởi tâm động niệm không gì chẳng phải tội”. Cho nên nói, người quý ở chỗ tự biết rõ mình, người khác không biết, bản thân ta cần phải biết, mình có trí tuệ bao lớn, bản lĩnh bao lớn thì phải hiểu rõ.

Tôi cả đời không dẫn dắt người nào, dùng cách nói hiện nay để nói là chưa hề làm qua lãnh đạo. Tôi cả đời là bị lãnh đạo không có kinh nghiệm dẫn dắt người, bản thân tôi hiểu rõ, cho nên cả đời tôi không xây đạo tràng, không làm

trụ trì, không dám quản người, không dám quản việc. Tại sao vậy? Tôi biết tôi không có năng lực này, cũng không có phước báo này, làm không tốt, làm không tốt thì có tội lỗi! Tôi không cưỡng cầu, hy vọng trong đời này ít lỗi lầm mà thôi. Tôi nhìn thấy người khác làm thì tôi hoan hỷ, tôi ở bên cạnh phối hợp giúp đỡ họ, tôi tận tâm tận lực giúp đỡ người ta. Tục ngữ Trung Quốc nói, phàm là người làm lãnh đạo thì trong mạng phải có ấn quan, lời nói này cũng không phải không có đạo lý. Cho nên tôi hiểu rõ mình, tôi cả đời phục tùng lãnh đạo, làm công việc mà bổn phận của mình phải làm. Sau khi gặp được Phật pháp, tôi cảm thấy mình vô cùng may mắn, ở trong một đời này được đọc sách mà mình thích đọc, làm việc mà mình thích làm. Sự nghiệp sau khi học Phật chính là giảng kinh thuyết pháp, tuyên truyền giáo nghĩa của Phật giáo. Bản thân chúng tôi có tâm, có nguyện nhưng cũng phải cần có duyên, nếu như không có duyên, tuy có tâm, có nguyện cũng không làm được. Pháp thế xuất thế gian đều cần thiện nhân, thiện duyên thì phía sau thì mới có thiện quả.

Học Phật, Phật dạy chúng ta phải tu giác - chánh - tịnh, phải tu tâm thanh tịnh. Nếu muốn được tâm địa thanh tịnh thì chỉ có một việc, sự việc quá nhiều, quá phức tạp thì tâm thanh tịnh của bạn chắc chắn không đạt được, sự nghiệp của bạn làm tốt hơn, huy hoàng hơn, thiện hơn đi nữa cũng đều rơi vào phước báo trời người. Vãng sanh, quý vị phải nhớ kỹ, “tâm tịnh thì cõi Phật tịnh”, tâm không thanh tịnh không thể vãng sanh. Đàn kinh nói hay, việc này phước không thể cứu; xây đạo tràng là tu phước, giảng kinh thuyết pháp cũng là tu phước, độ chúng sanh vẫn là tu phước, không thể liễu sanh tử, không thể xuất tam giới. Phước lớn hơn đi nữa cũng không liên quan gì với liễu sanh tử, xuất tam giới, điểm này chúng ta phải biết.

Nếu như mọi người hơi lưu ý một chút thì bạn có thể thấy ra được, đạo tràng của người xuất gia, đạo tràng của cư sĩ, phàm là người trụ trì đạo tràng có mấy người có thể vãng sanh? Có mấy người khi lâm chung có tướng lành? Trái lại không bằng một số người lặng lẽ không ai biết, thật thà niệm Phật, người mà bị mọi người xem thường. Pháp sư Đàm Hư nói cho chúng ta biết, trong Ảnh Trần Hồi ức Lục có ghi chép, phần sau Niệm Phật Luận cũng có ghi chép, pháp sư Tu Vô vãng sanh ở chùa Cực Lạc - Cáp Nhĩ Tân, đó là sự thật, không phải giả. Pháp sư Tu Vô không hề đi học, không biết chữ, khi chưa xuất gia ông làm thợ xây, sau khi xuất gia chỉ biết niệm một câu “A-di-đà Phật”, người vô cùng khiêm tốn, vô cùng hòa kính, đối xử với bất kỳ người nào cũng cung kính. Ở trong tự viện làm những công việc nặng nhọc, tu khổ hạnh, mọi thứ nhường cho người

khác, cái mà người khác không cần thì mình lại thọ dụng. Bạn xem, ông vãng sanh tự tại như vậy, tự nhiên như vậy! Pháp sư Đàm Hư vãng sanh, pháp sư Đế Nhân vãng sanh tướng lành không bằng ông. Pháp sư Đế Nhân còn có một đệ tử là thọ vá nôi, chúng tôi giảng kinh thường hay nhắc đến ông, cũng là một chữ đều không biết, niệm Phật ba năm đứng mà vãng sanh. Sau khi vãng sanh còn đứng đó ba ngày, đợi sư phụ của ông đến lo hậu sự cho ông. Sư phụ vãng sanh không bằng ông, sư phụ của ông là lão hòa thượng Đế Nhân, là tổ sư một đời của tông Thiên Thai. Tại sao sư phụ không bằng đệ tử vậy? Đệ tử bớt lo, vô sự, còn sư phụ là trụ trì chùa chiền, mỗi ngày có biết bao nhiêu việc xã giao, lo nghĩ! Hay nói cách khác, luận về tu phước thì đệ tử không bằng sư phụ; luận về công phu tu hành thì sư phụ không bằng đệ tử. Những chân tướng sự thật này đều ở ngay trước mắt chúng ta, chúng ta có nhìn thấy hay không?

Lão pháp sư Đàm Hư, lão hòa thượng Đế Nhân là đại đức trong nhà Phật, chân thật giải hành tương ưng, chân thật là một người xuất gia tu hành tốt, cũng là tấm gương tốt của chúng ta. Nếu như đức hạnh tu trì của chúng ta không bằng các ngài thì nhất định đọa lạc, cho nên lãnh chúng thật không dễ dàng, lãnh chúng không phải là người phạm. Thật sự có trí tuệ, có đức hạnh mới có thể lãnh chúng, nhất là đại chúng xã hội hiện nay, không dễ gì dẫn dắt, người trước đây thật thà, nghe lời, người hiện nay không thật thà, ý kiến của mỗi người đều rất nhiều. Nếu như không có đức hạnh thật sự khiến đại chúng kính phục thì chướng nạn của bạn là điều không thể tránh khỏi.

Chúng ta ở Singapore nhìn thấy cư sĩ Lý Mộc Nguyên, đích thực là Bồ-tát hóa thân, ông có chướng nạn hay không? Rất nhiều. Cũng có một số người đổ ky chướng ngại vu cáo lên chính phủ, ông bị chính phủ nhiều lần điều tra nghiêm khắc, điều tra xong, thấy ông rõ ràng là bị oan, là người ta vu cáo hãm hại ông. Cư sĩ Lý biết rất rõ, tại sao người ta vu oan cho ông? Có lẽ trong đời quá khứ đã vu oan người ta, oan oan tương báo. Cho nên khi sự việc rõ rồi, quan chức chính phủ còn khuyên ông, ông có thể khởi tố ngược trở lại những người vu cáo đó, những người đó đều có tội. Cư sĩ Lý nói không cần thiết, oan oan tương báo đến đây là hết, đây là người rõ lý, là người học Phật. Đây gọi là người khác dùng thiện hạnh đối với ta, ta dùng thiện hạnh đối với họ; người khác dùng bất thiện đối với ta, ta vẫn là dùng thiện hạnh đối với họ, đây là người học Phật, là người hành Bồ-tát đạo. Người học Phật tri ân báo ân, nhất định không báo oán; kết thiện duyên với tất cả chúng sanh, không kết ác duyên với tất cả chúng sanh, mọi việc nhẫn

nhường; cái bạn cần, tôi hết thầy đưa cho bạn, không những vật ngoài thân có thể buông xuống được, dù bạn cần mạng của tôi, tôi cũng cho.

Thích-ca Mâu-ni Phật đã làm tấm gương cho chúng ta xem, ma vương Ba-tuần khuyên ngài nhập bát niết-bàn, dùng lời hiện nay mà nói là khuyên ngài chết sớm một chút. Thích-ca Mâu-ni Phật gật đầu đồng ý với ông, liền nhập bát niết-bàn, thỏa mãn tâm nguyện của tất cả chúng sanh. Phật mãn nguyện ma, ma tương lai diệt Phật pháp còn biết lưu lại chút tình, ra tay còn biết lưu tình. Nếu Phật không mãn nguyện ma, khi ma diệt Phật pháp, sợ rằng sẽ ra tay không lưu tình. Phật đối với người ác, đối với ma vương đều thỏa mãn nguyện vọng của họ, huống hồ là người thông thường? Những chỗ này chúng ta đều phải học tập. Chỗ hay của cổ thánh tiên hiền, chúng ta phải nhớ kỹ, phải hết lòng nỗ lực noi theo; chỗ yếu kém của người khác, tuyệt đối không nhắc, không những không nhắc đến, tốt nhất tai cũng không nghe, tại sao vậy? Bảo vệ tâm thanh tịnh của mình, đây là tự lợi tuyệt đối. Thích nghe lỗi lầm của người khác, thích nghe ngóng lỗi lầm của người khác thì chắc chắn đọa địa ngục. Tại sao bị đọa địa ngục? Tự làm tự chịu, không phải người khác đẩy bạn xuống địa ngục, là chính bạn tạo nhân bất thiện nên cảm quả bất thiện, chúng ta không thể không biết.

Tăng đoàn thật sự như pháp, Thế Tôn khi còn tại thế, đoàn thể đó, chúng ta hiện nay học như thế nào cũng không học được. Nguyên nhân là đoàn thể hiện nay của chúng ta không lớn bằng đoàn thể của ngài, ba, bốn mươi người chung sống với nhau, mỗi người một tâm, mỗi người một tư tưởng, điều thứ nhất trong lục hòa kính không làm được, không cách gì làm được “kiến hòa đồng giải”, cho nên nền tảng không có. Chúng ta còn chia thành mấy lớp, còn muốn chọn người làm lớp trưởng, đây là quá lắm rồi. Thế nhưng đây là cách làm bất đắc dĩ, tại sao vậy? Người không thể tự trị. Thế Tôn năm xưa còn tại thế, mỗi một người trong tăng đoàn đều có thể tự trọng, tự ái, tự trị, không cần phải tổ chức, mỗi người đều tự quản mình rất tốt. Đây là tăng đoàn Phật pháp. Chúng ta phải suy nghĩ nhiều, nếu như đồng tham đạo hữu cộng tu với nhau mà chưa đạt đến tiêu chuẩn này thì chi bằng không làm còn tốt hơn, tự mình tu cho mình, nhất định thành tựu. Không như pháp, không như pháp thì không làm, thật sự như pháp thì chúng ta làm ngay, hoàn toàn noi theo Thích-ca Mâu-ni Phật. Những gì mà tổ sư đại đức đã làm, mức độ đã giảm xuống rất nhiều rồi, chúng ta biết việc giảm nhẹ mức độ này đều là bất đắc dĩ mà làm. Viên mãn nhất, cứu cánh nhất là phương thức đó của Phật khi còn tại thế, đây là điểm chúng ta cần phải nhớ lấy. Thật sự thành tựu trí tuệ, đức hạnh, học vấn của mình thì mới thật sự có thể làm được tự hành hóa tha, mới thật

sự có năng lực lãnh chúng. Dẫn chúng hoàn toàn là tự nhiên, không cần bất kỳ tổ chức trên hình thức nào, đó là tự nhiên, tự nhiên là đẹp nhất, tự nhiên là thiện nhất. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.